

fritaget. Denne Vej gaar man for saa vidt ogsaa i det foreliggende Lovforslag, men det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen saavel som det ærede Medlem Hr. Kr. Pedersen fandt, at det foreslaaede Beløb, 300 Kr., var alt for lavt. Jeg skal dertil sige, at en saadan Grænsebestemmelse vil der altid kunne forhandles om, men jeg vil dog advare mod, at man ansætter denne Grænse alt for højt, thi det Arbejde der betales for, er Udgangspunktet, og Arbejdet er i Virkeligheden det samme for Matrikulskontoret, hvad enten det er en lille Udstykning eller en stor Udstykning, i hvert Fald er Forskellen saa ringe, at den vanskelig kan udmaales i Penge. Jeg tror derfor, at det Skøn, her er foretaget, den Grænsebestemmelse, her er foreslaaet, alt i alt vil vise sig rigtig.

Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen har ganske Ret i, at de Beløb, der indkræves af Staten i Omsætningsafgift eller i Skat, uden at Staten derfor udfører noget Arbejde, er langt betydeligere, og jeg giver ogsaa det ærede Medlem Ret i, at dette, om det er berettiget for Staten at paalægge Skat, hver Gang, som det ærede Medlem udtrykte sig, der er Penge paa Bordet, er noget, der i høj Grad kan være Genstand for Diskussion, det kan der være delte Meninger om. Derimod forekommer det mig ikke, der kan være delte Meninger om, at det er berettiget, at Staten, naar den tjener private Interesser, kræver et beskedent Vederlag af dem, der paabyrder Staten det Arbejde, der er Tale om. Det er ofte de samme Personer, der optræder; det er ikke alene Købere, men kan lige saa vel være Sælgere og meget ofte en enkelt Sælger, der ved sin Virksomhed lægger et stort Arbejde over paa Staten. Derfor forekommer det mig rimeligt, at man lader denne enkelte Mand betale et Vederlag for, hvad han i saa Henseende giver Anledning til.

Sluttelig skal jeg i Anledning af det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussens Udtalelser vedrørende Matrikulskontorets Virksomhed sige, at jeg for mit Vedkommende meget gerne skal være villig til i et eventuelt Udvalg at drøfte Muligheden for Indførelse af Forbedringer i dette Kontors Virksomhed. Men naar der blev klaget over, at dette Kontor havde virket med alt for stor Langsomhed, vil jeg dog allerede her gerne sige, at jeg tror ikke, dette længere er Tilfældet. Det har været Tilfældet, det indrømmer Matrikulskontoret fuldt ud, i Krigsperioden. I Slutningen af

Krigsaarene, da der, som vi ved, foregik en meget livlig Omsætning af faste Ejendomme, og man derfor maatte paalægge Matrikulskontoret en stærkt forceret Virksomhed, lykkedes det ikke fuldt ud at vinde med, til Trods for at der blev antaget Ekstramandskab, og den Gang kunde der maaske klages over langsom Ekspedition. Det tror jeg ikke, der kan nu. Jeg tror ikke, man kan rejse berettiget Kritik mod Matrikulskontorets Virksomhed i saa Henseende. Ganske vist indrømmer jeg, at der rundt omkring Mand og Mand imellem tales en Del om, at Matrikulskontoret arbejder for langsomt, og jeg har ogsaa faaet forebragt Kritik i saa Henseende og faaet nævnt enkelte Eksempler paa, at Sager er blevet ekspederet for langsomt. Men i alle de Tilfælde, der har været mig forelagt, og som jeg har ladet undersøge, har det vist sig, at Kritikken var ganske uberettiget, og saa længe jeg ikke har bestemte Tilfælde, hvor det kan bevises, at Matrikulskontoret har handlet med en Langsomhed, der ikke var begrundet i de foreliggende Forhold, tillader jeg mig at tro, at der ikke er nogen Grund til en saadan Kritik. Jeg skal nævne et enkelt Eksempel, som er forebragt mig. Et Medlem af dette Ting kom en Dag til mig og fortalte, at en Sag havde ligget i Matrikulskontoret — jeg husker ikke nøjagtigt den Tid, der blev angivet, jeg har ikke Sagen hos mig, men saa vidt jeg husker, var det et halvt Aar, den skulde være forsinket i Kontoret. Da Forholdet blev undersøgt, viste det sig, at den Sag overhovedet aldrig havde været i Matrikulskontoret, men den laa ude hos den paagældende Landinspektør, som havde tilladt sig, da de paagældende rykkede ham for en Afgørelse, at sige: Ja, Matrikulskontoret kan jo aldrig blive færdigt. Men det var i dette Tilfælde et andet Kontor, der ikke kunde blive færdigt. Saadan gaar det ofte. Det er saa let at sige: Ja, disse Kontorer i den røde Bygning forhaler jo Sagerne, de kan aldrig blive færdige — men jeg vil i alt Fald sige, at det er ikke altid, og jeg tror, at i dette Tilfælde er det overordentlig sjældent, om det overhovedet nu sker, at Skylden ligger i den røde Bygning.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Sagens Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.